

Hồi Thử Một Trăm Lẻ Một

LINH KHỨU CẢNH CÁO

Đinh Hạo vén màn cửa xe nhìn vào thấy bên trong có một cỗ quan tài, bất giác kinh ngạc không ít, nhưng hấn thoáng ngẩn người liền hiểu ngay lập tức, ghé mắt nhìn kỹ nắp quan tài chỉ đây hờ chỗ không có đóng đinh, hấn dùng sức mở cả nắp quan tài lên, liền trông thấy một ông lão râu tóc bạc phơ nằm trong đó, hấn đưa tay thăm dò, thấy các mạch máu vẫn lưu chảy và cơ thể còn ấm áp, chứng tỏ lão này còn sống sờ sờ chưa chết.

Ngay lúc này, tiếng nước sột soạt vang lên, chỉ thấy một cái cầu nổi rộng độ ba thước từ dưới nước dâng lên.

Đinh Hạo thoát thấy tình hình khẩn cấp, lập tức đưa người trong quan tài ra, sau đó đem gã lái xe và thiếu niên giả làm con cháu người chết ấy, cả hai bỏ vào trong quan tài và đập nắp quan tài lại, hấn liền bồng ông lão vào lòng, từ phía sau chiếc xe bít bùng nhảy xuống, lượn mình ẩn thân vào một bụi rậm gần đó.

Đinh Hạo vừa ẩn mình xong, bên kia trong trại có vài bóng người bước xuống cầu nổi.

Chỉ trong nháy mắt, bốn tên hán tử áo đen đã tiếng tới phía trước chiếc xe, một trong bốn người thất thanh kêu lên:

– Gã lái xe đâu rồi?

Một người khác trong bọn họ nói:

– Hừ, thằng lái xe này, chắc nó chột bụng, tìm chỗ đi cầu rồi, mặc kệ nó, chúng ta lo chuyển đi thôi.

Nói xong họ mở cửa sau, hai người chui vào trong xe, còn hai người đứng ở ngoài cửa sau, chiếc xe cỗ quan tài được bốn người khiêng xuống xe, một trong bốn người ô! Một tiếng, ngạc nhiên nói:

– Sao nặng quá thế?

Một tên khác nói:

– Chắc một người lớn mập nặng cân chứ gì, thôi cứ khiêng đi đi!

Bốn tên hán tử cùng khiêng cỗ quan tài, bước lên cầu nổi từ từ chìm xuống nước ẩn mất, thiết kế này quả thật tinh vi vô cùng.

Đinh Hạo trở mắt nhìn kỹ ông lão, bất giác giật nảy người lên, ông lão này chính là Ngũ Phương Thần Đông Phương Khải Minh được Vọng Nguyệt Bảo phong làm Đông Khanh, mà cũng chính là sư phụ của Phi Nhược Ngu vậy.

Tại sao đường đường Đông Khanh lại trở thành tông phạm được?

Hắn nghĩ tới đây, vội giơ tay khám xét huyết đạo, nhưng chẳng xét ra bị loại thủ pháp gì đã khống chế? Hắn nhủ thầm: Chẳng lẽ y bị được vật khống chế sao, rồi liền lấy Tị Độc Châu ra, bỏ vào miệng của lão, chỉ trong giây lát, Ngũ Phương Thần mở to hai mắt ra.

Đinh Hạo cả mừng, lấy hạt châu ra, bỏ vào túi cất chờ một giây lát nữa, thần trí Ngũ Phương tỉnh táo ngay.

– Các hạ có nhớ tại hạ chẳng?

Ngũ Phương Thần giật mình ngồi bật dậy, ra vẻ kinh ngạc ngấm nhìn Đinh Hạo một cái, kinh hãi nói:

– Người là Toan Tú Tài chẳng?

– Đúng thế, chính là tại hạ đây!

– Người... người muốn làm gì lão phu nào?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

– Các hạ bị bọn Vọng Nguyệt Bảo bỏ vào cổ quan tài vận chuyển đến đây, ta ngẫu nhiên phát hiện đã cướp lấy được quan tài ấy.

Ngũ Phương Thần vẫn còn nghi hoặc nói:

– Nói thế này... chính người đã cứu sống lão phu.

– Đúng như vậy!

– Chúng ta là thù địch với nhau mà?

– Ta cứu người chỉ là việc ngẫu nhiên thôi, các hạ được tôn xưng là Đông Khanh, sao lại hóa ra người trọng phạm của Bắc Bảo vậy?

Ngũ Phương Thần cảm phần nói:

– Trịnh Tam Giang chỉ trích sư đồ ta âm mưu phản Bảo...

Đinh Hạo cả kinh, nói:

– Còn Phi Nhược Ngu đâu?

– Hắn chẳng có mặt ở trong Bảo, chắc nay mai hắn về tới Bảo bây giờ.

– Tại sao Trịnh Tam Giang lại nói thế?

– Tại vì Nhược Ngu đã truyền tin giả về Bảo nói rằng Bạch Nho đã té chết tại Đại Hồng Sơn, kết quả họ điều tra ra Bạch Nho vẫn còn tại thế do đó Trịnh Tam Giang đã nói ta che chở con rể y mưu đồ phản nghịch...

Đinh Hạo quỳnh quáng chẳng ít, hắn đã lo nghĩ điều này khi còn ở Hình Sơn, nhưng không ngờ sự thể lại nghiêm trọng đến thế, Phi Nhược Ngu và bọn Địa Ngục Tôn Giả đang trên con đường về Bắc Bảo, nếu như thế chẳng phải tự nạp mạng vào chỗ chết ư, phải tìm cách chặn đường hắn lại mới được.

Hắn nghĩ đến đây, trầm giọng nói:

– Tại sao phải chuyển người qua đây?

– Trong Bảo đã phái người đi tìm Bạch Nho để đôi bên đối chất, Trịnh Nguyệt Nga muốn đích thân xử lý việc này.

– Trịnh Nguyệt Nga đích thân xử lý...

– Đúng vậy chỗ này là phân đà của Vọng Nguyệt nên cũng có thể nói là phân bảo vậy, do Trịnh Nguyệt Nga tọa trấn ở đây, cho nên họ mới áp giải lão phu đến đây!

– Công lực của Trịnh Nguyệt Nga đã phục hồi rồi sao?

– Đã phục hồi từ lâu rồi.

– Nói như thế này, tánh mạng của Phi Nhược Ngu nguy khốn rồi?

– Điều đó cần gì phải nói, đồng thời Trịnh Giang đã biết được thân thế của y, y chính là con của Thọ Dao Phong...

– A! Thế thì... thế thì... Đinh Hạo giật bắn người lên, toàn thân toát ra mồ hôi lạnh. Hắn dừng lại giây lát bèn nói:

– Chỗ này họ đặt tên là gì vậy?

– Người trong Bảo đều gọi ở đây là Vọng Nguyệt Trang!

– Chỉ một mình Trịnh Nguyệt Nga tọa trấn ở đây sao hỡi:

– Không, nghe nói có Tây Khanh phụ tá, và năm mươi tên võ sĩ tinh tuyển, mười tên đầu mục cao cấp cùng vài chục tên mật thám hoạt động vòng ngoài, lực lượng không kém vậy!

– Tây Khanh là ai vậy?

– Chỉ biết có người như thế, chứ lão phu chưa từng gặp mặt bao giờ, cũng chẳng biết tên tuổi lai lịch của y.

Đinh Hạo tăng hắng một tiếng nói:

– Phải nói Trịnh Tam Giang xứng đáng là nhất đại kiêu hùng, có lẽ không ai biết rõ được lực lượng thực sự của y đâu...

Ngũ Phương Thần gật đầu nói:

– Đúng như thế, lão phu rất hối hận trước kia đã... đường đầu vào Bắc Bảo...

Đinh Hạo động lòng hỏi:

– Có khi nào Phi Nhược Nhu cũng được áp giải đây chăng?

– Có thể vậy, nhưng hiện giờ thì khó nói rồi!

– Tại sao thế?

– Thiếu hiệp cướp người bằng cách nào vậy?

– Tại hạ dùng hai tên thuộc hạ của chúng thay các hạ, được họ khiêng vào trang rồi.

– Nếu người trong trang phát giác biến cố này, chắc chắn họ sẽ ra ngoài do thám, vì thế kế hoạch có thể thay đổi luôn.

Đinh Hạo nghiêng răng, nói:

– Tại hạ tính sai nước cờ này rồi, nhưng có ai ngờ sự việc sẽ xảy ra thế này chẳng?

– Thiếu hiệp đến đây được ắt phải có nguyên do?

Đinh Hạo lại động lòng lần nữa, Linh Khứu dẫn ta đến đây, chẳng lẽ đúng là Phi Nhược Ngu đã bị bắt đưa về giam nhốt ở đây rồi chẳng, hoặc là mẫu thân y Linh Khứu Mồ Mồ đã lọt vào tay đối phương chẳng?

– Xin các hạ hãy tạm thời chờ đợi ở xung quanh đầu đây, để tại hạ vào trong thám thính xem sao?

Ngũ Phương Thần trầm giọng nói:

– Lão nghe nói trong Trang hổ bầy cơ động trùng trùng vô kể, thiếu hiệp phải cẩn thận tối đa nha...

Đinh Hạo gật đầu nói:

– Đa tạ các hạ chỉ giáo, tại hạ sẽ thận trọng vậy.

– Lão phu vẫn chưa cảm tạ ân cứu mạng của thiếu hiệp mà?

– Lão chớ bận tâm việc ấy làm gì, tại hạ và phụ thân của Phi Nhược Ngu là bạn thâm giao, bây giờ chúng ta là người một nhà rồi.

– Chẳng thấy trong Trang có động tĩnh gì hết, có lẽ họ chưa phát giác biến cố này chẳng?

– Tại hạ phải vào Trang ngay chắc các hạ không hề chi chứ?

– Lão phu khỏe lắm, không bị thương gì cả.

Đinh Hạo suy nghĩ giây lát nói:

– Nếu trời sáng mà không thấy tại hạ ra khỏi Trang, xin các hạ lập tức đến Thanh Thảo Bình cách trường Tây thành Y Xuyên độ khoảng bốn mươi dặm trường, tìm một người tên gọi là Lạc Nhị viên ngoại y chính là sư huynh của Nhược Ngu, và đem tình hình này báo cáo lại với y.

– Được, lão phu sẽ làm tròn việc này, mong rằng thiếu hiệp sẽ bình an ra Trang!

– Hẹn gặp lại sau!

Đinh Hạo chạy tới bên cạnh chiếc xe nhìn vào trang trại âm u tối mò chẳng nghe thấy chút động tĩnh gì cả, hấn nhủ thầm: Lạ thay, cỗ quan tài chuyển vào

trang trại lâu như thế này, chẳng lẽ đối phương vẫn chưa khám xét gì chẳng?

Đinh Hạo lại lượn mình lướt sang một bên, nhắm chuẩn xác một cây tùng to lớn bên kia hồ, vận mạnh... khẩu chân khí, nghiêng nghiêng bay lên, nhún mình nhảy vọt một cái xa cả ba trượng, sau đó lượn... nhào lộn lướt tới phát phơ hạ xuống ngọn cây tàng đã chọn trước.

Do vì Ngũ Phương Thần đã cảnh giác trang trại có hố bẫy cơ động trùng trùng vô kể, nên hắn không bèn đạp xuống chỗ cành lá rậm rạp, mà chỉ nhẹ nhàng dùng tay bấu chặt vào một cành cây trơ trọi, kèm chặt thân hình sau đó lộn ngược lên trên y như một con vượn.

Hắn trở mắt nhìn kỹ không khỏi ớn lạnh xương sống chỉ thấy trong cành lá sum suê giăng đầy những lưới có móc sắt nhỏ li ti cứ cách khoảng gang tấc có một cái chuông đồng nhỏ, nếu sơ ý đụng phải thì trang trại được cảnh báo ngay, và tệ hơn nữa sẽ bị mạng lưới chèn vào thì đừng hòng thoát thân.

Bấy giờ, có hai võ sĩ cầm kiếm đang tuần hành ở phía dưới cây đại thụ.

Một trong hai người nói:

– Lão Lý, chẳng biết người nằm trong cỗ quan tài ấy là nhân vật trọng phạm ra sao ư?

– Mặc kệ nó, nếu không phải kẻ địch thì cũng là người phạm luật Bảo thôi!

– Phải chờ Trang chủ mở nắp quan tài mới được sao?

– Đương nhiên!

– Con khoái lạc phân đà chủ kỳ này, bảo đảm phải đến sáng thôi...

– Nếu người chưa muốn chết, thì hãy cầm mồm lại.

Tên kia thè lưỡi ra, trợn mắt nhìn tên đồng bọn họ Lý một cái, sau đó hai người đi tuần tra nơi khác.

Đinh Hạo bấy giờ mới vỡ lẽ thì ra vẫn chưa mở nắp quan tài, chẳng trách không thấy động tĩnh gì cả, nơi này gọi là Vọng Nguyệt Trang, vị trang chủ mà hai tên võ sĩ đã nói chẳng biết có phải muốn ám chỉ Trịnh Nguyệt Nga chẳng? Khoái lạc đến sáng là ý gì vậy?

Hắn nghĩ tới đây, bỗng lại nghe thấy tiếng Linh Khứu đập cánh Phịch! Phịch! hắn quay đầu sang nhìn, quả nhiên con Linh Khứu từ trang trại lượn ra, bốn, năm tên võ sĩ rượt theo ở phía sau, dương cung bắn lia lịa, một trong bọn họ chửi mắng inh ỏi:

– Con súc sanh đầy lông lá này làm người ta bức bối thật!

Một người khác nói:

– Phải tìm một biện pháp nào diệt trừ nó mới được...

– Đúng rồi, hay là dùng tên lửa bắn nó?

– Làm như chỉ có mi thông minh lắm vậy, mi tưởng không ai đã nghĩ cách này sao? Tìm cách đuổi nó đi được rồi!

– Nhưng đuổi nó đi rồi, lát nữa nó lại bay trở lại, bức với nó làm sao...

Đinh Hạo chờ mấy tên võ sĩ ấy đi rồi, hấn bèn định rõ lại chỗ dừng chân của họ, sau đó lượn mình bay lên cao, vượt ra ngoài cây tòng đó từ từ đáp xuống đất.

Cây tòng to lớn cách khoảng với bờ tường Trang trại độ khoảng năm, sáu trượng, phía trước mặt có một cánh cửa hông nửa mở nửa đóng lại, còn cách cổng chánh chắc ở bên hướng có cầu nổi không sai. Cánh cửa hông có một võ sĩ ôm kiếm đứng gác ở đấy.

Đinh Hạo biết chắc mái nhà bên kia tường ắt có cơ động mai phục, cho nên nhảy lên mái nhà vào trong thì thất sách. Còn với khoảng cách chỗ mình đang đứng với tên võ sĩ đứng gác ở cánh cửa hông, muốn nhảy tới giết chết y thì chuyện chẳng khó, nhưng làm như thế chắc chắn phải kinh động tới mọi người.

Chờ đợi giây lát, không có kế gì sử dụng được, đành phải mạo hiểm thử xem sao, hấn lên mở miệng xẹt! Một tiếng.

Tên võ sĩ ấy trợn mắt hét hỏi:

– Ai đó?

– Xẹt! Xẹt!

Tên võ sĩ ấy do dự gác kiếm chạy sang hướng cây đại tòng, hạ giọng nói:

– Có phải tỷ tỷ làm dưới nhà bếp chẳng?

– Xẹt!

Tên võ sĩ thềm muốn nở nụ cười đầy vẻ tà ý, đưa mắt dòm ngó xung quanh một cái, liền lượn mình ẩn vào đám cây tòng một cách nhanh lẹ nói khẽ:

– Ở đâu? Nhưng mà bây giờ chưa được, ta còn nửa tiếng đồng hồ nữa mới xuống ca được...

Y chưa nói hết lời, đã bị Đinh Hạo điểm trúng huyệt đạo tắt nghẹn tiếng nói ngay,

Đinh Hạo lôi y sâu vào bóng tối của đám cây tòng.

Đinh Hạo lên tiếng nói:

– Chớ được la ó, bằng không ta lấy mạng ngươi ngay!

Tay chân tên võ sĩ không cử động được, chỉ còn mở miệng được thôi, y hoảng hốt nói:

– Các hạ là ai?

– Điều này ngươi chớ hỏi làm gì, muốn sống thì hãy trả lời câu hỏi của ta, hiện giờ chủ nhân của con quái điều đó ở đâu?

– Ở... ở trong địa lao.

– Địa lao ở hướng nào?

– Từ cửa hông vào trong, đi dọc theo con đường nhỏ sát bờ tường đến hậu viện, có một cây đại thọ, bên cạnh có ngôi nhà nhỏ, đó chính là ngõ vào địa lao, có người canh gác đấy!

– Có cơ động mai phục chứ?

– Có!

– Vào trong đó bằng cách nào?

– Thế... thế là chỉ có người gác địa lao mới biết rõ thôi.

– Từ đây đến đó có cơ động mai phục chăng?

– Không có!

– Những điều người vừa khai có thật không?

– Hoàn toàn nói thật cả!

– Thế thì tốt lắm, hiện giờ ta điểm Âm huyết của mi, đây là thủ pháp độc môn không ai giải được, trong vòng nửa tiếng đồng hồ ta sẽ quay trở lại giải huyết cho mi, nếu mi nói sai sự thật làm mất thì giờ của ta, thì mi sẽ tắt thở mà chết.

Tên võ sĩ ấy nghe nói thế giật bắn người lên, ấp úng nói:

– Còn một điều...

– Điều gì nói mau?

– Trong Trang đều có lót gạch ăn thông với các nơi, xếp hàng ngang lót tất cả là mười miếng gạch, chỉ được đi trên hai miếng gạch chính giữa mà thôi.

Đinh Hạo gật đầu ra vẻ hài lòng, chắc y chẳng dám nói dối rồi, hấn bèn dùng ngón tay điểm vào Hắc Âm Huyết của y, sau đó dẩu y và trong phía sau một cây đại thọ, đảo mắt dòm ngó xung quanh không thấy ai cả, lượn mình lướt sang khoảng đất trống nhanh như điện xẹt, bước vào trong cửa hông.

Bấy giờ và khoảng canh ba, trong Tranh lắng lặng như tờ, chỉ có một số rất ít phòng xá có ánh đèn phản chiếu ra ngoài, quả nhiên đúng y tên võ sĩ kia đã nói, lối thông toàn bộ có lót gạch xanh.

Hấn đi dọc theo con đường nhỏ vào tới hậu viện thấy có một ngôi nhà nhỏ ở bên cạnh cây đại thọ, cửa phòng đóng kín, từ khe cửa sổ lọt ra ngoài ánh đèn mờ mờ.

Đinh Hạo nhủ thầm: Chắc gã canh gác địa lao đã đi vào cơn mộng từ lâu.

Một dãy nhà bên kia thì đèn sáng như ban ngày, vang ra tiếng cười đùa giỡn từng hồi của nam nữ.

Đinh Hạo không cầm được lòng tò mò, lượn mình sang bên đó như quỷ u linh,

ngay ngã tư lối đi lát gạch xanh, may thay lại có một trái núi giả có thể ẩn mình vào đó được, hắc nhạ rằng chạm phải cơ động báo tin, phải đứng xa trái núi một chút.

Nhìn xuyên qua cửa sổ khép hờ một nửa, có thể trông thấy rõ mọi cảnh vật bên trong phòng xá, chỉ thấy một bàn tiệc rượu ăn dở dang bày ở giữa phòng, bên cạnh một chiếc giường có một nam một nữ đang ngồi đầu mặt với nhau, người nữ ấy chỉ mặc áo lót trong để lộ một nửa bộ ngực ra, mặt mày xấu xí tầm thường, chính là Trịnh Nguyệt Nga, người nam đó là một hán tử trung niên, có gương mặt khá đẹp, có thể nói là một trang nam tử, chỉ có điều lông mày đậm đen trông có vẻ tà dâm khôn tả, thoáng nhìn biết ngay y là một nhân vật tà môn.

Gã hán tử đó hai tay trên dưới hoạt động không dừng, còn cô gái kia thì hí hí cười phóng dăng không ngớt.

Mặt Đinh Hạo nóng bừng lên, sát khí bùng bùng dâng cao, nghĩ tưởng tới Bạch Nho buông bỏ y cũng chẳng có lỗi gì cả.

Hai người ngã xuống giường, gã hán tử hất bàn tay một cái làm tắt ngọn đèn nến trên bàn, kế đó là những âm thanh bản thủ rên rỉ khó nghe...

Đinh Hạo suy nghĩ giây lát cuối cùng quay đầu bỏ đi, mục đích mình đến đây là để cứu người, quyết không thể sanh sự mà làm hỏng mục đích chính của mình đã vào đây. Hắc nhạ vừa lướt tới dưới bóng tối cây đại thọ, có hai võ sĩ tuần hành đi tới, Đinh Hạo vội thụt lui vào sau thân cây...

Hai võ sĩ bước tới phía trước ngôi nhà nhỏ dừng lại ở đó.

– Kiến cô này hạ hỏa khí thế nào?

– Mi muốn chết chẳng?

– Tuần đêm chỉ làm cho có lệ thôi, cả con chim cũng chẳng bay lọt vào đây...

– Bị Trang chủ biết được, mi sẽ được chặt ra làm nhiều khúc bỏ vào hồ rào trang trại nuôi rùa.

– Chớ nói những câu khó nghe thế này, chính Trang chủ bây giờ cũng... hí hí!

– Ta trông thấy mi hình như lên tới cổ hông?

– Chíp! Chíp! Người chẳng thêm chút nào sao?

– Ta chưa muốn chết đâu!

Hai võ sĩ lại tiếp tục đi tuần hành, Đinh Hạo liền lượn mình lướt tới cánh cửa tiểu ốc, lấy tay đẩy mạnh một cái, cửa đóng kín lại rồi, hắc nhạ dùng ngón tay gõ nhẹ vào cửa: Cọc! Cọc!

– Ai đó?

Đinh Hạo bất giác rung mình, thì ra lại là âm thanh của người nữ, hắc nhạ liền hiểu ra đối thoại của hai tên võ sĩ lúc nãy, trông tình hình như thế thì Vọng Nguyệt

Trang là nơi tà ác loạn dân, chướng khí ô trọc đúng là kẻ trên làm gương bất chánh thì người dưới noi gương tà vậy không sai rồi, Trịnh Nguyệt Nga sống bê bối phóng túng, thì có trách được người dưới bắt chước chẳng?

Trong phòng lại vọng ra giọng nói người nữ ấy:

– Ai ở bên ngoài đó?

– Cọc! Cọc!

– Người câm rồi sao? Cứ gõ cửa mà không mở miệng nói được câu nào chẳng? Có phải muốn chọc tức lão nương ư?

– Cọc! Cọc!

–Ồ! Lão nương biết ai rồi, gà trống con đó ư, đêm qua mi làm thử biết mùi rồi chứ gì, thôi vào đi!

Kế đó tiếng cọt kẹt! Mở cửa.

Đinh Hạo hất nhẹ thanh kiếm đẩy cửa vào trong, sau đó tiện tay gài cửa lại.

– Người...

– Im ngay!

Trường kiếm đã trở vào ngực của đối phương.

– Người... Người... là ai?

o O o